



NIET GESCHOTEN IS ALTIJD MIS

Een volkse komedie in vier bedrijven

door

ROB EYCKMANS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **NIET GESCHOTEN IS ALTIJD MIS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **ROB EYCKMANS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2023/0220/036
ISBN 9789038517056

Copyright: © 2023 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 15 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(7 dames – 8 heren)

FRANK, werkloze van man middelbare leeftijd, mede-eigenaar van het café. Een elektricien die neerslachtig is omdat hij geen werk heeft en omdat hij zijn gezin niet kan onderhouden. Is altijd bezig met prullen aan elektronica. Een goede uitvinding gaat hem rijk maken. Van de hedendaagse jeugd begrijpt hij niet veel en is een beetje een brompot.

Kledij: zwarte trui, afgeleefde jeansbroek met water in de kelder, witte kousen en instapschoenen.

YVONNE, de barvrouw. Zowel moeder van haar dochter als van alle klanten. Probeert altijd de kerk in het midden te houden en herkent in het pubergedrag van haar dochter vooral het vroegere gedrag van haar echtgenoot. Een luisterend oor voor iedereen, laat al eens te veel 'op de poef' betalen en zal zich opofferen om te helpen als iemand in de problemen komt.

Kledij: een schort, de klassieke 'voorschoot' met bloemen, een wit hemd en nylonkousen.

RENE, de dorpsdronkaard. Doet niemand kwaad en verspreidt te pas en te onpas bepaalde wijsheden. Is als landloper al meermaals naar de kolonies voor landlopers gestuurd, maar komt altijd terug. Over hem doen de vreemdste verhalen de ronde.

Kledij: broek van velours met gaten, lange en te grote jas, te grote wollen trui, handschoenen zonder vingertop en bottines. Lang, vettig haar met muts en een onverzorgde baard maken het plaatje af.

MARCO, Italiaanse kapper. Zoon van mijnwerker die niet in de mijnen wou werken. Het blijft wat vaag wat zijn seksuele geaardheid is. Beweegt veel met zijn armen en begroet door te kussen.

Kledij: blinkend hemd met enkele knopen open, lakschoenen en strakke broek.

FEMKE, dochter van Frank en Yvonne. Opgegroeid in het café en een kind van haar tijd. Is volop aan het puberen en heeft behoorlijk interesse in het andere geslacht. Wat impulsief en simpel, maar er zit niets van kwaad in.

Kledij: topje, sneakers, een eeuwige kauwgum in de mond, een volle hardos, zweetbandjes à la jaren-80, korte rok en een walkman om de oren.

ROBERT, gepensioneerd bankdirecteur, was de baas op het werk, maar allesbehalve thuis. Komt uit het chique gedeelte van de stad Brussel en komt op zijn oude dag samen met zijn vrouw landelijker wonen. Heeft samen met zijn vrouw een weggelopen zoon waar ze al 20 jaar niets meer van gehoord hebben.

Kledij: dat wat hij van zijn vrouw moet dragen, te grote kostuumvest met te klein hemd met een das die ongemakkelijk zit.

GISELE, gepensioneerde huisvrouw, vrouw van Robert, dus echtgenote van de directeur-générale. Een bekakte dame die zichzelf verheven voelt boven anderen. Heeft in haar leven nog niet veel moeten werken. Spreekt zagezegd Frans om hautain over te komen, maar het is vooral bedoeld om interessant te lijken. Heet eigenlijk gewoon Gerda.

Kledij: een bontjas die zo bombastisch is dat hij haar gezicht bedekt en een sjaal van een fret. Haar haar is in permanent. Witte handschoenen, hakschoenen en een chique handtas draagt ze altijd.

MARTIN, de plaatselijke postbode met als titel postbezorger 1e klas. Viriele man op middelbare leeftijd die, hoewel eeuwige vrijgezel, toch zijn ogen gericht heeft op de loketbediende. Hij flirt al eens met Yvonne. Zijn job heeft hij met de paplepel erin gegoten gekregen van zijn vader die in de oorlog geen schrik had van de bezetter.

Kledij: draagt altijd zijn uniform.

RICK, het ruige vriendje van Femke. Een macho Nederlander die met de moto rijdt en een slechte invloed heeft op Femke. Gooit kwistig met gulden en is actief in de horeca.

Kledij: leren jack en motohandschoenen, zonnebril, haar in de gel, strakke jeans.

EDWIN, werkloze jongen die een beetje simpel is in de bovenkamer. Heeft nooit slechte bedoelingen en komt vaak uit de lucht gevallen. Wordt op sleeptouw genomen door zijn tante Rachel, die hem al jaren onder haar hoede heeft. Zo komt hij in de problemen terecht. Heeft van in zijn kindertijd al een oogje op Femke.

Kledij: neutrale kledij, witte pullover, jeans en sneakers

RACHEL, werkloze vrouw van middelbare leeftijd. Leeft van een uitkering die ze verspeelt. Ze is snel jaloers op andermans eigendom en is niet vies van diefstal. Praat iedereen naar de mond om informatie los te krijgen. Wil snel en gemakkelijk rijk worden. Zet haar simpel neefje Edwin in om deel te nemen aan haar wangedrag.

Kledij: afgeleefde jeans, jeansjas en bottines

KIM, loketbediende van de Post met de graad van klerk. Een kennelijk emotionele ambtenaar en eeuwige vrijgezel, hoewel ze stiekem een oogje heeft op Martin. Praat op de letter met een eentonige stem en heeft de mondhoeken naar beneden.

Kledij: saai broekpak, strakke haren, bril met zwaar montuur.

SVETLANA, weeskind dat geboren is achter het ijzeren gordijn maar op zeker moment wakker geworden aan de betere kant van de Berlijnse muur. Heeft een triest verleden, maar wil werken voor de kost. Ze wil terug naar haar familie. Mag logeren in het café door het medeleven van Yvonne. Ze spreekt met een zwaar Slavisch accent. Heeft een goeie inborst en helpt waar ze kan.

Kledij: pullover met bloemen, jeans, versleten schoenen en een haarband.

ESTEIR, plaatselijke roddeltante. Heet eigenlijk Esther, maar iedereen zegt Esteir. Werkloos, maar ze heeft nooit ergens tijd voor. Behalve als ze dingen te weten kan komen. Naar eigen zeggen vertrouwt iedereen haar geheimen toe die ze al doorvertelt aan de eerste de beste. Liefst met nog wat overdrijving erbij. Ze is er niet vies van om iets wat los staat mee te grabbelen.

Kledij: onopvallende kledij, blouse, jas met zakken om haar gestolen waar in te steken.

JOS, de plaatselijke veldwachter, ook wel de 'garde'. Heeft een grote mond, maar slaagt er niet in om de plaatselijke criminaliteit te bestrijden. Beschouwt

iedereen als verdachte en als iemand commentaar op hem geeft, kan hij niets zeggen door zijn beroepsgeheim. Slaagt erin om steeds de verkeerde op te pakken. René is al meermaals kop van jut geweest.

Kledij: uniform van veldwachter.

DECOR

Het decor bestaat uit twee ruimtes die gescheiden zijn door een gemetste muur. Aan de linkerzijde voor het publiek is er het café dat het grootste deel inneemt. Aan de rechterzijde is er het postkantoor. De toog van het café en het loket staan gespiegeld tegenover elkaar. Deze zijn schuin naar het midden vooraan geplaatst zodat het publiek altijd beide locaties helemaal kan zien. Aan elke buitenmuur is er een raam. Telkens als in de dialogen de nadruk van spelzijde verandert, wordt dit in de tekst aangeduid.

In het café staan twee tafels met stoelen en barkrukken aan de toog. Er hangt een bel aan de deur en een bel tegen de muur om een tournée générale te geven. Een hifi-toren zorgt voor de muziek. Tegen de wand hangen meerdere reclamepanelen voor enkele klassieke bieren. Achter de toog staat er een kluisje dat de kassa is. Aan de achterzijde links voor het publiek is een deur met daarop is geverfde letters 'KOER'. Ook hangt er de verplichte affichering van de Besluitwet op de Openbare Dronkenschap. Links is er de buitendeur.

In het postkantoor staat er op het loket een kassa en een drukbel voor als er geen loketbediende aanwezig is. Er staan drie stoelen mooi naast elkaar opgesteld en vormen een wachtruimte. Tegen de muur hangen hoog de staatsieportretten van koning Boudewijn en koningin Fabiola. Verder hangen er nog wat reclameposters van de Post. Achter het loket, tegen de achterwand is er een deur met daarop de vermelding 'VERBODEN TOEGANG'. Deze deur geeft uit op de burelen van het postkantoor. Rechts is er de buitendeur.

TAAL

De dialogen zijn geschreven in het Algemeen Nederlands. Dit betekent niet dat het stuk niet in een dialect kan gespeeld worden. Dit geniet zelfs de voorkeur. Uiteraard geldt dit niet voor alle personages, zoals de loketbediende en de garde die ambtelijke taal hanteren. Daarnaast zijn er spelers die hun taal en vooral hun accent moeten aanpassen aan hun personage.

EERSTE BEDRIJF

Tafereel 1

CAFE

(Dag, René ligt te snurken, Frank zit aan elektrische apparatuur te vijzen en Yvonne wast af, bij de Post is het donker)

RADIO: *(fade-out 'when the lady smiles' van Golden Earring)* Zo beste luisteraars. Dit was Golden Earring met 'when the lady smiles'. We zijn ondertussen op deze 11e juni gekomen aan ons kort nieuws van half 1. *(boing-geluid)* Dit zijn de hoofdpunten. Premier Martens voert vandaag intensief overleg met de vakbonden. De werkloosheidscijfers geraken maar niet uit het slop en de premier heeft samen met zijn regering een plan opgesteld. Om de economie terug op te krikken wordt overwogen de Belgische frank te devalueren. *(boing-geluid)* Het onderzoek naar de Bende van Nijvel zit muurvast. Sinds de eerste aanslag is er door de rijkswacht een groot onderzoek aan de gang, doch zonder resultaat. Er is nog geen enkele dader met zekerheid geïdentificeerd. De druk op de verschillende opsporingsdiensten wordt groot. Heel wat mensen durven nog steeds geen warenhuis meer bezoeken. *(boing-geluid)* Tot slot is er ook wat leuker nieuws. Koningin Fabiola is vandaag jarig. Voor de gelegenheid is er in het Spaanse Motril een groot feest. In elk geval zal onze koningin wat beter weer hebben dan wij. Het wordt een druilerige dag met afwisselend buien en een maximum van 15 graden. Dat was het nieuws. *(boing-geluid)* Maar we gaan dit weer niet aan ons hart laten komen, de volgende hit zal de zon wat laten schijnen. Toto met 'Africa'. *(intro en fade-out)*

YVONNE: Heb je het gehoord Frank? De regering gaat je devalueren.

FRANK: *(druk bezig met zijn apparatuur)* Miljaarde, waarom wil dat ding nu niet werken? Wat zeg je, Yvonne?

YVONNE: Dat de regering je gaat devalueren. Misschien dat je dan werk gaat vinden. In plaats van hier dag in dag uit aan die elektronische apparatuur zitten te prutsen.

FRANK: Heel grappig hoor. Het is nog niet erg genoeg dat ze me hebben ontslagen in de fabriek dat mijn eigen vrouw me nog moet zitten uitlachen ook.

YVONNE: Dat is toch maar om te plagen. Je weet toch dat ik je in alles steun. We hebben samen al genoeg waters doorzwommen. Hier komen we ook wel door.

FRANK: Eén goed idee, Yvonne. En dan zijn we uit de miserie. Computers, dat is de toekomst. Binnen een paar jaar heeft iedere een computer in huis. *(lacht)* Wie weet, dan word jij nog vervangen door een machine om pinten te tappen. Als ik nu iets kan ontwikkelen, dan is onze toekomst veilig. Dan kunnen we ons Femke alles geven waar ze altijd om zit te zeuren.

YVONNE: Jaja. Dadelijk ga je nog verkondigen dat we binnenkort met een elektrische auto gaan rijden. Voorlopig zal ik wel verder mijn pinten tappen en mijn glazen proper houden om centjes binnen te brengen.

FRANK: Niet voor het een of het ander, maar dan moeten er ook wel centjes afgegeven

worden in ruil voor die pintjes. (*wijst naar René*) Die daar, daar verdwijnt het bier wel in, maar in de plaats krijgen we wel niet veel terug. De stille drinker.

RENE: (*schiet wakker*) Stille waters, diepe gronden.

YVONNE: Niets in de plaats, zeg je? Wijsheden die onbetaalbaar zijn.

RENE: De stilte is de slaap die de wijsheid voedt. (*drink zijn pint uit*)

FRANK: Lap. Weeral een pint de afvoer in. Zo schieten we er nog bij in.

YVONNE: Ach laat hem toch. Je weet dat hij toch altijd zijn 'poef' betaalt. Soms duurt het wat lang bij Renéke, maar uiteindelijk heb ik nog nooit verlies gemaakt. Vervang jij het slot van de deur maar. Zo'n oud en verroest slot... Iedereen kan hier zomaar binnen.

FRANK: (*zucht*) Ik geef het op voor vandaag. Ik zal dadelijk wel eens naar het slot kijken. Ik heb er dorst van gekregen. (*smakt met de lippen*)

YVONNE: Ik hoor het al, zonder zijne Ginder Ale komt er niet veel van. (*schenkt er een in*)

MARTIN: (*komt binnen met postzak, de bel klingelt, gaat onmiddellijk naar de toog*) Gegroet al te gader. Brr... De weergoden zijn ons vandaag weer slecht gezind. Daarom kom ik in het licht zitten van mijn zonnetje in huis. (*knipoog naar Yvonne, Frank zucht*)

YVONNE: Facteur, zo een charmeur. Jij wil duidelijk iets bekomen van mij.

FRANK: Laat het uit, Martin. Straks krijg je alleen een hagelbui. (*Martin lacht*)

YVONNE: Frank! Neenee, Martin, een vrouw wordt graag gecharmeerd. Een pintje zeker? (*Martin knikt, Yvonne trekt flesje af*)

MARTIN: Jij leest mijn gedachten. Ik heb het verdiend vandaag met dat weer.

YVONNE: Zit jouw ronde er nu al op? Het is amper 1 uur 's middags. Dat is rap verdiend.

MARTIN: Stielman hé. Je weet, ik ging met mijn vader al mee als ik een klein ventje was. Die heeft me geleerd hoe ik zo rap mogelijk rond geraak.

RENE: Haast is de moeder van de mislukking.

FRANK: Daar zie. Nu weet je het.

MARTIN: (*giftig tegen Frank*) Als ik jouw elektrische winkel daar zie, dan zou ik niet te veel spreken over andermans mislukking. Ik wil nog wel eens zien hoe dat je met zo'n computer een brief naar elkaar stuurt. Nog in geen honderd jaar. (*Frank prutst verder aan zijn elektronica*)

RENE: (*tegen Frank*) Na regen, komt zonneschijn.

YVONNE: Rustig jongens, ieder zijn stiel. En laat ons de kerk in het midden houden.

MARTIN: Je hebt gelijk, Yvonneke. Ik moet me niet op hem concentreren, maar wat meer op jou. Daarbij, binnenkort is het gedaan. Mijn ronde wordt er een pak langer op.

YVONNE: Oei. Hoe komt het?

MARTIN: Weet je die vervallen hoeve aan de rand van het bos staan? Daar waar altijd die kippenboer woonde die failliet is gegaan omdat er altijd wel een vos slimmer was dan hem. En altijd met zijn kippen ging lopen. Daar hing een bordje met "VERKOCHT" op. Iemand zal wel zo dom geweest zijn om daar een bod op te

doen. Het dak is helemaal ingestort.

YVONNE: En wat heeft dat met jou te maken?

MARTIN: Als daar terug mensen in komen wonen, dan gaan die ook brieven ontvangen uiteraard. En dat is wel en heel stuk omrijden met mijn fiets met die zware postzakken.

FRANK: Aha. Een elektrische fiets, misschien is dat nog wel iets. (*schudt van ja, Martin van neen*)

MARTIN: In elk geval, ik ben eens benieuwd wie de bewoners gaan zijn. De 'gazet' heeft al zitten rondstrooien dat ze van de week een dikke Mercedes heeft zien staan aan de hoeve. Maar je weet, als het van Esteir komt moet je het zoutvaatje in de hand houden. (*drinkt glas leeg*) Ik ben er mee door. Ik moet mijn fiets nog gaan wegzetten hierachter. (*neemt Yvonne haar hand vast en kust deze*) Tot de volgende zitting, mijn schoon bloem. (*af*)

FRANK: Zeg, die komt precies wat te kort. De vrouwenzot.

YVONNE: Jaloers, Frank? De Martin, die weet tenminste wat hij tegen een vrouw moet zeggen dat ze zich geliefd zou voelen.

FRANK: (*naar Yvonne, sensueel*) Wie zegt er dat ik dat niet meer kan, een vrouw het hof maken? (*wil haar kussen*)

YVONNE: Allez Frank, schei er mee uit. Wat moeten de klanten wel niet denken?

FRANK: (*naar René*) Misschien kan hij er nog wat van leren. (*kust Yvonne*)

RENE: Het geluk is een bloem die men niet moet plukken.

YVONNE: Dat kan hij goed genoeg. Bloemen plukken in mijn hof. Hij had van de eerste keer de goeie geplukt. Het verhaal van de bloemetjes en de bijtjes moest hij niet uitgelegd krijgen.

FRANK: (*zichtbaar trots*) In mijn jonge tijd had ik niet veel stuifmeel nodig, nee. (*gaat zitten*)

YVONNE: We kenden elkaar nog maar 9 maanden en we waren al met een man meer.

FRANK: Van een man meer gesproken. Waar zit ons Femke eigenlijk? Het is woensdagnamiddag. Die had nu toch al lang van school terug thuis moeten zijn. O wee als ze weer aan de achterkant van de school heeft aangepapt met een of andere puistenkop. Die kerel wring ik de nek om als ik hem één poot zie uitsteken naar mijn dochter.

YVONNE: Hier zie. Zelf de grootste flikflooiër in zijn jonge tijd. Maar bij zijn eigen kind gaat hij de pastoor zitten uithangen.

RENE: Aan jezelf ken je de wereld.

FRANK: Heel juist. Yvonne, jij weet niet wat er in die jonge mannen hun kop omgaat. Die hormonen, die gieren door hun lichaam. Voor je het weet, staat ze hier met een pakketje voor de deur. Ik mag er niet aan denken. Nee, ik sta niet in voor de gevolgen moest dat gebeuren.

YVONNE: Overdrijf nu eens niet. Ons Femke is oud en wijs genoeg. Ze is al bijna 20 jaar. Volgend jaar is ze officieel volwassen. Een daarbij, tegenwoordig zijn er genoeg hulpmiddeltjes om te voorkomen dat je met een pakketje thuiskomt.

FRANK: Wat wil jij zeggen?

YVONNE: Welja, condooms hé Frank.

RENE: Zonder hoesje, niet in het poesje. *(moet er zelf mee lachen)*

YVONNE: Ja dat. En dan ook nog de pil.

FRANK: Neemt mijn klein meisje de pil? Dat wist ik niet. *(denkt)* Waarom wist ik dat niet? En wil dat zeggen dat... dat... *(trillende stem, fluistert)* dat die al seks heeft gehad?

YVONNE: Het wordt eens tijd dat jij je ogen opendoet, Frank. Van een klein meisje is al lang geen sprake meer. Misschien moet je maar eens een goed gesprek hebben. Tussen vader en dochter.

FRANK: *(jaagt zich op)* Dat gesprek ga ik inderdaad voeren, ja. En het enige waar dat nog over gediscussieerd moet worden is de lengte van de ketting waarmee ik ze ga vastleggen.

YVONNE: Houd je in Frank. Door je te gedragen als een bullebak gaat ze nooit doen wat je wilt. Eerder het tegenovergestelde. *(rolt met de ogen)* Dat heeft ze van geen vreemden.

(Femke op, walkman in de oren, zingend in zichzelf van Bonnie Tyler 'total eclipse of the heart', zet schooltas op tafel en zingt verder)

(gebaart naar Frank) Allez, het is het moment. En je weet het, een beetje tactvol...

FRANK: *(giet glas cola in voor haar, gebied Femke haar koptelefoon af te zetten)* Dag meisje.

FEMKE: Jooow, pa-ke, ma-ke. *(geeft René kus op het hoofd, die lacht)* Dag René.

FRANK: Jooow? *(geïrriteerd)* Waar heb jij de hele tijd gezeten?

YVONNE: Frank! *(die herpakt zich direct)*

FRANK: Ik bedoel, hoe was jouw dag meisje? *(zet zich bij Femke)*

FEMKE: Euhm, normaal denk ik. Waarom?

FRANK: Ja euhm, ik bedoel... Ik moet eens een babbeltje doen met mijn klein meisje.

FEMKE: Klein meisje? Pa-ke, ma-ke, wat is hier aan de hand? *(schrikt)* Er is toch niemand dood?

FRANK: *(lacht)* Neen Femke, jouw moeder vond dat *(Yvonne kucht)* en ik ook, dat het tijd wordt dat we... Het eens hebben over de bloemetjes en de bijtjes. Zie, je bent geen 10 jaar meer.

FEMKE: En van de stengel en het stuifmeel zeker? Natuurlijk pake. Dat heb ik 3 jaar geleden op school al geleerd. Wat wil je weten?

FRANK: *(verschrikt)* Weten? Ik?

FEMKE: Ja pake. Zeg, we zitten niet meer in de jaren stilletjes. De jeugd van tegenwoordig is wel wat beter ingelicht als vroeger. *(knipoog naar Yvonne)* Ik weet goed genoeg hoe de vork in de steel zit. *(Yvonne schiet in de lach)*

FRANK: Ja maar, als je het dan allemaal al weet. Dan wil dat zeggen dat... Dat jij ook al... Awel ja, dus... *(geraakt niet uit zijn woorden)* Gedingensd...

FEMKE: Seks gehad? Nee pake. Ik ben een deftig meisje. Je moet geen schrik hebben.

FRANK: *(ademt languit)* Amai, dat is een pak van mijn hart.

YVONNE: Zie je nu wel?

FEMKE: Maar dat gaat misschien niet lang meer duren. (*Yvonne en Frank schrikken op, Yvonne laat glas vallen*) Nee. Ik heb een hele leuke jongen leren kennen in de stad. Zeg, mag ik straks de telefoon nog eens gebruiken?

FRANK: De telefoon? Waarom? Je weet dat je dan 20 frank in het potje moet steken.

FEMKE: Dat wilde ik net vragen. Als ik naar Nederland wil bellen, hoeveel frank moet ik dan in het potje steken?

FRANK: En waarom moet jij naar Holland bellen?

FEMKE: Rick die woont net over de grens. Dan kan ik onze volgende date regelen.

FRANK: (*spreekt het verkeerd uit*) Date? Wat is dat voor iets? Rick, wie is dat? Yvonne, ik voel me niet goed worden. Mijn dochter... Met een Hollander! (*staat recht en gaat aan de toog hangen*)

FEMKE: Ik wist het. Typisch. Zogezegd modern willen zijn, maar niet eens kunnen verdragen dat je dochter een vriendje heeft. En dan al helemaal niet als het een Nederlander is. Jullie zijn gewoon racisten. (*giftig naar Frank*) Rick die heeft tenminste werk. Die zit niet heel de dag te prutsen en in zijn neus te peuteren.

FRANK: Wablieft? (*Yvonne wil Frank kalmeren*)

FEMKE: Rick die heeft op zijn vijftiengste al meer bereikt dan jij!

FRANK: Nu is het genoeg! Maak dat je op je kamer bent! (richting koer)

FEMKE: Ik ben al onderweg. (*pakt hebben en houden mee*) Salut! (*terug in deuropening*) Nazi! (*af koer*)

FRANK: De snotaap. Morgen breng ik ze naar het klooster van de Ursulinen.

YVONNE: Frank, wees nu eens kalm. Moest dat nu? Zo bereik je alleen het tegenovergestelde van wat je wilt bereiken. Ik zei het nog.

FRANK: Ja Yvonne, ik moet mijn dochter toch beschermen? Een kerel van 25 jaar. Met mijn dochter... Dat, dat... Dat is feitelijk... (*geraakt niet uit zijn woorden*) Een pedofiel!

YVONNE: Frank, overdrijf nu eens niet. Wat denk je dat het beste is? Ze weggagen en niet weten wat ze uitspookt. Of weten waar ze is en met wie ze omgaat? Daarbij, je hebt die jongen nog nooit gezien gehad of gehoord. De volgende keer, als jij wat gekalmeerd bent, vraag je naar die jongen en wat voor iemand het is. En dan moet die jongen maar eens langskomen.

FRANK: Wablieft?

YVONNE: (*kordaat*) Frank! (*die herpakt zich*) En drink nog een Ginder Ale.

FRANK: Ja schat. (*licht fade out*)

POST

(Intro tv-programma 'De Collega's', fade-out, terwijl Kim binnenkomt vanuit bureel, steekt het licht aan, diepe zucht, gaat terug naar het bureel en sluit de deur, Esteir komt binnen en kijkt eens rond)

ESTEIR: Hallo? Is hier iemand? Tiens... (*ziet drukbel en drukt een paar keer, kijkt nogmaals rond en wil de bel stelen, Kim komt terug binnen, Esteir verschrikt en laat de bel vallen*) Oei, die stond precies los. (*Kim zucht en draait met de ogen*)

Kimmeke, is mijn aangetekende brief al aangekomen? *(Kim negeert Esteir en kijkt op haar uurwerk)*

KIM: 6, 5, 4, 3, 2, 1. *(heel nasaal en eentonig)* Welkom bij de Post. Onze loketten zijn geopend van 14-honderd uur tot 17-honderd uur in de namiddag. Waarmee kan ik u van dienst zijn?

ESTEIR: Ik zeg het je net. En je weet, ik heb niet veel tijd.

KIM: Naam?

ESTEIR: Esther, Kimmeke.

KIM: Identiteitskaart bij?

ESTEIR: Allez, Kim. Je kent me nu toch al lang genoeg.

KIM: *(zucht, dan in één ademteug)* De burger die zich aanbiedt aan het loket teneinde een aangetekende zending te bekomen, dient zich conform de vigerende richtlijnen onverwijld ten overstaan van de aangewezen postbeambte te voorzien van het nodige bewijs van identiteit, in casu de identiteitskaart, desgevallend het regelmatig afgegeven paspoort ter verificatie van de beschikbaarheid van de aan de vragende partij toegezonden stukken.

ESTEIR: *(begrijpt het niet)* Euhm, ik zal anders mijn pas geven. *(doet dit, een oud vouwmodel met adresvermelding erop)*

KIM: De genaamde Willems Esteir, woonachtig Kerkweg 21.

ESTEIR: Het is Esther!

KIM: *(zucht)* Een ogenblik geduld. Mag ik u verzoeken de wachtrij te verlaten en plaats te nemen in de wachtruimte?

ESTEIR: Rij? *(kijkt om zich heen, Kim wijst naar de stoelen in de ruimte)* Ah ja, dank u. Want ik heb niet veel tijd. *(gaat zitten, Kim gaat naar het bureel. Esteir loert en speurt opnieuw rond, wil de bel weer stelen maar schrikt door de buitendeur, stopt ze snel in haar jaszak, Robert komt binnen)*

ROBERT: Dag mevrouw. Is het postkantoor al geopend?

ESTEIR: Zeker mijnheer. *(doet Kim na)* Van 14-honderd uur tot 17-honderd. In de namiddag.

ROBERT: Dank u wel. *(gaat naar het loket, kijkt zoekend rond)* Niemand hier precies?

ESTEIR: Jawel, maar ze is bezig. Wacht even. *(neemt bel uit zak, belt paar keer en stopt ze terug in haar zak)* Het is maar ik heb weinig tijd en ik verwacht een dringende brief. *(curieus)* En wat komt u hier doen? Verwacht u ook een brief of iets anders?

ROBERT: Ah ja. Wij zijn net aan het verhuizen en moeten nog enkele zaken regelen. *(gaat zitten, lacht wat geforceerd en negeert Esteir die blijft staren)*

ESTEIR: Allez, verhuisd zegt u? Dat is veel werk zeker? Ik zou dat niet meer willen doen. En waar komt u wonen? *(gaat op verste stoel zitten van Robert)*

ROBERT: *(ergert zich)* Hier in de buurt. *(Esteir zet zich stoel dichterbij)*

ESTEIR: Het is niet zo groot hoor, mijnheer. Hoe heet de straat?

ROBERT: De Kleine Bosweg. Van de Kerkstraat richting het bos.

ESTEIR: *(haar frank valt)* Maar dan bent u de man met de grote Mercedes?

ROBERT: Grote Mercedes? Wij hebben een Mercedes, ja. *(Esteir naar venster)*

ESTEIR: Jaja, dat is hem, die aan de hoeve stond onlangs waar die kippenboer gewoond heeft die zelfmoord bij zichzelf gepleegd heeft. Dus dan bent u de nieuwe eigenaar die de hoeve met het ingestorte dak gekocht heeft. Dat zal al wel iets kosten zeker, zo een heel dak moeten vernieuwen?

ROBERT: U bent precies goed op de hoogte van alles, dunkt me.

ESTEIR: Ik ben nogal begaan met de mensen, ziet u. De mensen zien in mij een vertrouwenspersoon. Ik ben niet zoals als die andere 'dorpsgazetten' die gaan rondneuzen en mensen uithoren om dan verder te gaan tateren wat ze denken te weten.

ROBERT: *(staat recht en gaat naar het loket, Esteir gaat op dichtstbijzijnde stoel zitten)* Jaja, dat geloof ik best.

KIM: *(komt binnen met lijst van zendingen)* Goedemiddag meneer. Mag ik u verzoeken plaats te nemen in de wachtruimte. *(doet dit, gaat omheen Esteir op de verste stoel zitten)* Mevrouw Willems aan het loket gevraagd.

ESTEIR: *(veert op)* Is mijn brief er, Kimmeke?

KIM: Mevrouw Willems ik heb nogmaals op uw verzoek de lijst der ontvangen aangetekende zendingen overlopen en heb u niet kunnen weerhouden in de lijst van bestemmingen. Derhalve kan ik u niet verder helpen. *(zucht)* Zoals de voorbije 10 dagen...

ESTEIR: Dat is nu straf. Die brief had hier al lang moeten zijn hoor. Wil je nog eens kijken voor de zekerheid? Want ik heb weinig tijd.

KIM: Mevrouw Willems, de lijst is feilloos. Mag ik u verzoeken om zich binnen een ruimere tijdspanne dan 1 dag zich pas opnieuw aan te bieden.

ESTEIR: Jaja, ik begrijp het. Ik zal nog even wachten. *(lacht naar Robert en gaat op verste stoel zitten, Kim zucht)* Er is nog een klant hoor, Kimmeke. Die mens is aan het verhuizen. Hij moet nog enkele zaken regelen, zegt hij. Het is de nieuwe eigenaar van de hoeve van de kippenboer. *(Robert wil iets zeggen, Esteir komt tussen)* Die met de Mercedes.

ROBERT: *(lacht groen)* Ja dus. Goedemiddag mevrouw.

KIM: Goedemiddag meneer. Welkom bij de Post. Waarmee kan ik u van dienst zijn?

ROBERT: Dus mijn vrouw en ik gaan naar het dorp hier verhuizen. Daarom zou ik graag willen bekomen dat mijn post al naar mijn nieuw adres doorgestuurd wordt, begrijpt u?

KIM: Uiteraard meneer, dat is geen probleem. Ik haal even de nodige documenten. *(gaat halen in bureel, Esteir schuift 2 stoelen op richting loket, beiden lachen ongemakkelijk naar elkaar)* Zo mag ik van mijnheer de identiteitskaart? *(krijgt ze)* Dank u wel. Mijnheer Robert de groot. De familienaam met kleine letters geschreven.

ROBERT: *(discreet, hoest)* Ja, dat klopt, mijn vader van een Jonkheer. *(Esteir veert bijna recht)*

KIM: U mag hier tekenen. *(Robert doet dit)* U is dus gehuwd mijnheer?

ROBERT: Ja, is dat belangrijk?

KIM: Ik veronderstel dat zowel uzelf als uw echtgenote uw briefwisseling op het nieuwe

adres willen ontvangen? (*Robert knikt*) In dat geval heb ik tevens de identiteitskaart van uw echtgenote nodig, alsook haar handtekening.

ROBERT: Oei, ja dat moet dan maar zeker. Mijn vrouw wacht in de auto. (*zucht*) Ik zal haar even halen. (*Esteir springt naar de venster als Robert buiten is, gaat terug op de verste stoel zitten als ze binnen komen*) Kom petit chou, (*tegen Gisèle*) Ze hebben uw handtekening nodig.

GISELE: (*komt hautain binnen met de neus omhoog*) Mais enfin, Robert. Waarom is dit nu nécessaire? Gij zijt mijne mari. En dadelijk is mijne permanent met dat slecht weer naar de knop. Dit gaat toch niet te lang duur?

ROBERT: Geen paniek petit chou. We zijn direct verder naar onze hoeve.

GISELE: Château Robert, château. Wat moeten die boerkes hier wel niet denken? (*Kim kucht*) Gij regelt dat hier toch met de directeur? (*Kim kucht nogmaals*)

ROBERT: Kom nu gewoon even mee. Neem uw identiteitskaart even. (*doet dit*)

GISELE: Geeft gij mijne paspoort maar aan de klerk. (*Kim kucht, Gisèle wandelt rond*)

ROBERT: (geeft identiteitskaart aan Kim) Excuseert u mijn echtgenote. Last van het weer.

KIM: (*leest af*) Mevrouw Gerda de groot.

GISELE: (*corrigeert*) Gisèle le grand. Met kleine letters. De naam van mijne mari.

KIM: Ja. Dus, mevrouw wenst ook haar post te ontvangen op het nieuwe adres. Mag ik dan het adres van u?

ROBERT: Zeker, onze hoeve is gelegen op de... (*Gisèle onderbreekt*)

GISELE: Robert! Madame, onze adres is dus de château cul de renard op de Rue du Petit Bois cent.

ROBERT: De Kleine Bosweg dus. Nummer 100, hoeve Vossenhol.

KIM: Mag ik dan van de andere partij ook de handtekening? (*Gisèle tekent met opgeheven neus*)

GISELE: Voilà. (*keert zich om, wil weg en Esteir stapt voor haar in*) Kunnen we nu vertrek?

KIM: Enkel nog het adres van herkomst. Dus uw huidig postadres.

GISELE: De Rue Nouveau zeven en zeven-tic. Mille Bruxelles.

ROBERT: De Nieuwstraat in Brussel dus.

ESTEIR: (*stuntelige révérence*) Mevrouw de 'Jonkerman', hoe maakt u het? (*wordt genegeerd*)

KIM: Zo, dat wat betreft de overdracht van de post. Kan ik u verder nog met iets van dienst zijn?

ROBERT: Ja, zoals u ziet zijn wij niet meer van de jongsten. (*Gisèle kwaad*) Wij zijn dus al wat jaren met pensioen. Enfin, ik. Mijn vrouw heeft nooit gewerkt.

GISELE: (*komt tussen*) Oui, mijne mari was Directeur-Général van de grootste bank van Bruxelles. Hij regelt dus onze finances.

ROBERT: Ik was bureauchef petit chou. Dus ik wilde vragen of het mogelijk was dat wij ons pensioen hier ook zouden kunnen komen ophalen?

KIM: Dat is mogelijk. (*zucht*) Ik haal even de documenten. (*af bureel*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.



bestellen@toneelfonds.be



03 3664400

**TONEEL
FONDS**  **ANSSENS**
Voor de juiste keuze